

Om de olika gåvorna och riktningarna

Till en vän, bekymrad över olikheten mellan lärare.

Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara våra hjärtan och våra tankar i Kristus Jesus! Jag sitter nu på Huvudsta, dit jag rymmer ut från huvudstadens oro och många hinder för mitt arbete; men därför kan jag icke heller nu fråga brodern N. N., om han skrivit så som sagt varit. Jag kan dock giva så mycken upplysning, att det ej torde behövas mera.

Om jag då skall säga dig hela hemligheten med avseende på N. N., så heter det så: *Allt kött är hö*. Vi äro allesammans stora stackare. Den ene lutar hit, den andre dit. Jag tror, det betyder ej mer. Men i all denna uselheten spelar dock in den gudomliga visheten och kraften och verkar för *sitt* rike och *sin* ära på jorden och blir på alltsammans *ensam Gud*. N. N. har sin riktning, sin gåva, sin kallelse och sina brister. Vi andra här hava våra riktningar, gåvor, kallelser och brister. Men om vi blott sannfärdeligen leva av och i Kristus, så äro vi dock lemmar i samma kropp och komma en gång till de fullkomliga. (Se 1 Kor. 13: 9–12, samt hela det förutgående 12:e kap.) Så där vill jag förstå saken; och så där tror nu också N. N., att våra olikheter skola förstås. Men många vänner hava mycket hårt bedömt honom och hysa ännu sådana tankar, att han skall leva blott av sin egen helighet, böner och dylikt; men jag kan icke tro så illa; han har mera *kärlek* än sådana, och kärleken är ett märkligt tecken. Fastän nu Petrus och Jakob icke hava samma gåva och ton som Paulus eller som Johannes, så äro de dock lika väl Kristi apostlar. (Se 1 Kor. 12: 8, 9, 28, 29.) Men Herren skall allt förklara i sin tid.

Vad som nu särdeles gladde mig i ditt brev, var att se, huru du förstått den hemligheten, att fienden vill under de mörka stunderna förföra oss med det så skenfagra: »Kanske är det något galet» – »då det galna just ligger däri, att evangelium är så fördolt.» Alldeles, alldeles så! Ack, att alla nådebarn förstode detta! Det är just denna frestelse, att, då de sett sin stora uselhet, de börjat tänka: »Kanske är jag på orätt väg» – det är denna frestelse, som gjort, att många börjat misstänka själva det saliggörande heliga evangelium och »låtit sig på nytt fångas under träldomens ok».

Ju längre jag lever, desto mera ser jag, vilken visdom och sanning, som ligger i de orden av Luther, då han säger, att »det är den största konst under solen att se Kristus i de svaga och felande». När allt går väl och vackert med lära och leverne, vem tackar mig för att jag då är nöjd och säger: »Det är kristna, så skall det vara?» Däremot, den konsten att kunna anmärka fel, lasta och förkättra kan hela världen. Det finnes intet hus så grovt ogudaktigt och stenblint, att, om en dotter eller piga blir omvänd och ett fromt Guds barn, de övriga i huset nu icke förstå att anmärka fel på det goda barnet och säga: Huru, du som vill berömma dig av tron och nåden, skall du vara så? Nej, så och så säger ordet o. s. v. Vad är då det för en konst? Paulus säger, att själva hedningarna, som icke hava lagen, likväl veta, vad lagen bjuder. Men att icke stöta sig på den svage Kristus, det är en hög konst. Sådant har *jag* nu föreställt K. K. Men däremot har *han* varit god och sagt mig (vad som dock var lättare att förstå, men likväl tyvärr ofta försummas), huru nödigt det är att straffa och förmana o.s.v.

Men nu farväl! Ja, jag tror verkligen, såsom du säger, kära vän, att det även i Stockholm finnes en liten klen hjord, som den store överherden själv där församlat och själv erkänner och älskar. Bed Gud för den hjorden och för oss, arme, som skola vara Herrens »små drängar» till den hjordens vård. O, om många vänner visste, vad jag för den saken får lida – in- och utifrån!! Men allt är gott. Farväl. All nåds och hugsvalelses Gud med oss.

C-O Rosenius 1858

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com